

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
w sprawie **A. O.**,  
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2021 r.,  
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w K.  
z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.  
z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...),

### **p o s t a n o w i ł :**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.**

### UZASADNIENIE

A. O. wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...),  
został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 29 kwietnia 2018 roku w L., woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1,99 grama netto, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za które wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; ponadto, na podstawie 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 44 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci opakowania po lekach z zawartością zawiniątka z

proszkiem barwy białej, opisanego szczegółowo w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 14 grudnia 2018 r., PR 2 Ds. (...), na karcie 527 akt w pozycji 1, zaś na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 400 złotych na rzecz Stowarzyszenia M. (...)

2. w okresie od października 2006 roku do dnia 29 kwietnia 2018 roku w L., woj. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną Z. O. oraz synami D. O. i K. O., w ten sposób, że wszczynał awantury domowe, groził pobiciem i pozbawieniem życia, wyzywał słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, krytykował, niszczył sprzęty domowe, popychał, uderzał pięściami po całym ciele, przy czym w szczególności spowodował u Z. O.:

- w dniu 11 grudnia 2006 roku obrażenia ciała w postaci stłuczenia kolana prawego z krwiakiem okolicy podrzepkowej, które to spowodowały naruszenie funkcji narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 2 k.k.,
- w dniu 20 grudnia 2006 roku obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy, zasinień bocznych powierzchni szyi, które to spowodowały naruszenie funkcji narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 2 k.k.,
- w dniu 20 lutego 2010 roku obrażenia ciała w postaci zranienia za małżowiną uszną lewą, zasinienia twarzy w lewej okolicy skroniowej i na lewym policzku, zasinienia w okolicy potylicznej, które to spowodowały naruszenie funkcji narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 2 k.k.,
- w dniu 15 maja 2011 roku obrażenia ciała w postaci rany ciętej skóry podudzia lewego, które to spowodowały naruszenie funkcji narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 2 k.k.,
- w dniu 26 grudnia 2015 roku obrażenia ciała w postaci stłuczenia żeber po lewej stronie, które to spowodowały naruszenie funkcji narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 2 k.k.,
- w dniu 21 sierpnia 2016 roku obrażenia ciała w postaci skręcenia stawu skokowego lewego, które to spowodowały naruszenie funkcji narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu w rozumieniu przepisu art. 157 § 1 k.k.,

zaś u K. O. spowodował w dniu 30 i 31 maja 2015 roku obrażenia ciała w postaci urazu żuchwy z podbiegnięciem krwawym i drobnej rany nadgarstka lewego, które to spowodowały naruszenie funkcji narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu w rozumieniu

przepisu art. 157 § 2 k.k., a także znęcał się psychicznie nad A. O., w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, groził pobiciem, wyzywał słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe, niszczył sprzęty domowe, naruszył jego nietykalność cielesną,

tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na mocy art. 207 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. – wymierzono oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, na mocy art. 41 a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu przebywania w lokalu zajmowanym przez pokrzywdzonych Z. O., D. O., K. O., A. O. na okres 7 lat; na mocy art. 39 pkt 2b k.k. w zw. z art. 41 a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonej Z. O. oraz pokrzywdzonych K. O., D. O. i A. O. na odległość mniejszą niż 20 metrów na okres 3 lat, zobowiązując go w tym czasie do zgłaszania się do jednostki policji właściwej dla aktualnego miejsca zamieszkania oskarżonego raz w miesiącu; na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej Z. O. kwotę 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, na rzecz pokrzywdzonego D. O. kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, na rzecz pokrzywdzonego K. O. kwotę 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zaś na rzecz pokrzywdzonego A. O. kwotę 2.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd Rejonowy w C., na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., biorąc za podstawę kary jednostkowe pozbawienia wolności, wymierzone oskarżonemu za ww. zbiegające się przestępstwa, wymierzył mu karę łączną roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego, który we wniesionej apelacji podniósł zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 5 § 2 k.p.k.; art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k.), a także zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności oraz środków karnych i kompensacyjnych oraz naruszenia prawa materialnego – art. 63 § 1 k.k. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu występków, ewentualnie wymierzenie A. O. łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz złagodzenie orzeczonych środków karnych i kompensacyjnych, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 kwietnia 2018 roku godz. 15:30 do dnia 1 maja 2018 roku godz. 9:25, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie wyrok Sądu *meriti* utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który we wniesionej kasacji podniósł zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia:

1. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez ogólnikowe i lakoniczne uzasadnienie wymiaru kary, powielające schematyczne orzeczenia Sądu pierwszej instancji, nietraktujące sprawy unikatowo oraz poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i analizę okoliczności podniesionych przez skazanego w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny oraz nierozważenie i nieustosunkowanie się do zarzutów apelacji w sposób wyczerpujący czy chociażby dostateczny:

2. art. 410 k.p.k. poprzez oparcie orzeczenia Sądu drugiej instancji wbrew wymaganiom wskazanego artykułu nie na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, lecz na ich fragmencie;

3. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez oparcie orzeczenia Sądu pierwszej instancji wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla skazanego oraz rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego, w szczególności w zakresie przebiegu zdarzenia w dniu 29 kwietnia 2018 r.;

4. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez oparcie orzeczenia Sądu pierwszej instancji na skutek rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść skazanego, w odniesieniu do czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazywał na wypełnienie przez skazanego znamion tego czynu zabronionego i istniały liczne wątpliwości w tym zakresie, które nie zostały usunięte w toku prowadzonego postępowania dowodowego;

5. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak oceny, czy w stosunku do wagi czynu w tym w szczególności zachowania skazanego, a także okoliczności, które zostały uznane za niebudzące wątpliwości przez Sąd drugiej instancji, zaskarżony wyrok – z uwagi na wymierzoną karę – jest rażąco niesprawiedliwy.

Ponadto skarżący podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary w wymiarze roku i 7 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności na podstawie art. 207 § 1 k.k. w związku z art. 157 § 1 i 2 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa, jakiego dokonał oraz w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej, społecznego oddziaływania oraz warunków osobistych skazanego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. O. od popełnienia zarzucanych mu przestępstw, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania, bądź przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów należy zauważyć, że Sąd odwoławczy wskazując na przyczyny uznania zarzutu rażącej niewspółmierności kary oraz środków karnych i kompensacyjnych za niezasadny, uwzględnił konkretne realia faktyczne sprawy m.in. długi okres znęcania się nad pokrzywdzonymi, spowodowanie u nich 7-krotnie obrażeń ciała, działanie pod wpływem alkoholu i bez powodu. Sąd *ad quem* zweryfikował również i zaaprobował zróżnicowanie przez Sąd pierwszej instancji kwot zadośćuczynienia tak, by były one adekwatne do doznanych przez pokrzywdzonych krzywd (pkt 3.7 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

W realiach procesowych rozpoznawanej sprawy oczywiście chybiony był także zarzut obrazy art. 410 k.p.k., albowiem Sąd odwoławczy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych. Za równie nietrafne należy uznać zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Przypomnieć należy obrońcy skazanego, że zarzut naruszenia zasady *in dubio pro reo* może być skutecznie podnoszony jedynie w sytuacji, w której nie jest kwestionowana ocena materiału

dowodowego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2019 r., V KK 290/18, LEX nr 3064341; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r., IV KK 651/19, LEX nr 2784008). Lektura uzasadnienia kasacji wskazuje tymczasem, że skarżący podnosi wątpliwości co do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Niezależnie zatem od samej poprawności zredagowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., która powinna zostać powiązana ze wskazaniem na przepis normujący standard rzetelnej kontroli instancyjnej, drugi i trzeci zarzut kasacji jawi się jako oczywiście bezzasadny, a argumentacja wyrażona w treści kasacji, w której obrońca skazanego dokonuje własnej oceny dowodów i prezentuje własne ustalenia faktyczne wykracza poza ramy kasacji, stanowiąc próbę zdublowania kontroli instancyjnej.

Zarzut nr 5 stanowi w istocie kwestionowanie wymiaru kary w sposób samoistny – bez powiązania go z wykazaniem obrazy prawa materialnego lub procesowego, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000/1-2/15, LEX nr 38878). Akcentowanie naruszenia art. 440 k.p.k. jest bowiem pozorne, albowiem nie znajduje oparcia w treści uzasadnienia kasacji, w której nie zaprezentowano okoliczności, uzasadniających wyjście poza granice zaskarżenia i rozpoznawane zarzuty na podstawie ww. przepisu. Bez wątplenia za niedopuszczalne należy uznać kwestionowanie wprost płaszczyzny wymiaru kary w postępowaniu kasacyjnym, co uczynił autor kasacji w ostatnim zarzucie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.